

менованъ едва преди половинъ часъ секретарь на единъ голѣмъ господарь, той наченъ да благодарствува, защити притѣсняванитѣ и са наслади отъ едно сърдечно удоволствіе, каквото не чувствувать мнозина чиновници презъ сичкото траянье на службата си.

Между туй Урака затвори тѣтателно вратата и предложи на Пикильо единичкыя здравъ столъ, който са намѣрваше въ стаята; а тя сѣднѣ на края на постилката на дѣщеря си, като рече:

«Понеже този господинъ има благорасположеніе да ны защити и покровителствува, кажи му, дѣщи, раскажи му нашето състояніе, славата ни, и общественото ни положеніе. . . .»

Пикильо не можаше да разумѣе въ каква кѣща са намѣрваше; думытѣ за състояніе и за слава бѣхъ съвсѣмъ несъгласны съ бѣдността и убожеството който бѣхъ предъ очитѣ му. Отъ двѣтѣ онѣзи жени, едната, благородна и достолѣпна, възбуди въ сърцето му тайно едно съчувствіе, а другата ничтожна и проста, докарваше му непоборимо отвращеніе.

Първата е была и едно време прекрасна, но сега не бѣше вече!

Ако погледнаше челоуѣкъ само на правилнитѣ черты на лицето ѝ, на бѣлитѣ ѝ зѣбы, на чернитѣ и прозрачны зѣбници на очитѣ ѝ, и на увлекателната усмихка, която са поевяваше още на устнитѣ ѝ, ще я помысляше че е на двацетъ и петъ години; но ако съгледаше послѣ блѣдното ѝ лице, повѣнжлитѣ ѝ и посталы страны, и особенно двѣтѣ бръчки, който са врѣзвахъ на челото ѝ, ще предполагаше че тя има осемъ или десетъ години повече, или че гореститѣ, скърбытѣ, а не времето, бѣхъ начертали слѣдытѣ си.

Като са подигнѣ на постелката си, и са опрѣ на рѣката си, тя наченъ съ гласъ слабъ и бавенъ слѣдующыя разказъ, който пресичаше съка минута съ въсклицанія, размышленія и съ плачеве майка ѝ, на която говорливостта бѣ свойственна ней страсть, и на която глупото брацолевенъе бѣ наймажкыитѣ ѝ недостатѣкъ.